

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. DIONYSII || CARTHVSIANI, DE || DOCTRINA ET REGV-||lis
vitae Christianæ**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, 1577

VD16 D 1959

De recordatione humili propriorum peccatorum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60177)

commendavit. Hæc meditari iustum est & salubre, Deoque gratum, & ad omnem virtutem instructivum singularemque gratiam atque internam devotionem potissimè à Christo conquirens, & ad eius sequendam patientiam, obedientiam, humilitatem & charitatem vehementer inflammandus: In omni quoque tentatione non est efficacius dandum remedium, quam ad Christi passionem confugere. Cōpatientem demum filio suo dilecto ac vnicò dulcissimæ matri ac virginæ genitrici affectuosa mente condolere debemus, & sincero diligentique corde reuoluere, quemadmodum in omnibus ijs præcordialissimo suo vnginito ardentissima atque pijsissima mater compassa sit, quæ si constanter recogitemus, omnis vtique rancor, omnis torpor, omnisque voluptas longè fugient à cordibus nostris, & conabimur abnegare nos, & assequi Christū. LUC. 9.

Sabbato meditandum, de recordatione humili propriorum peccatorum. Articulus

XVI.

z 7

Cum

*Sabbato me-
ditandū quid*

*Psal. 5.
Esai. 59.*

*Peccatorum
recordatio
viliis.*

CVM autem ex similitudine amor nascatur, id solum nos Deo facit odibiles, per quod efficimur ei dissimiles. Hoc vero peccatum est, ille enim sanctus est. Peccatum autem nos reddit immundos & impios. Ideo ait scriptura: Odisti omnes qui operantur iniquitatem. Et denuo: Peccata vestra diuiserunt inter Deum & vos. Itaque cum peccatum sit languor & immunditia, mors, turpitudineque animæ: volens à peccatis purgari, ea ad mentem reducat, & quantum poterit ea exaggeret, ponderet atque magnificet, quatenus de eis amplius doleat seque magis humiliet. Quo nanque peccata nostra clarius videmus & confitemur, eo diuino conspectui vehementius absconduntur: & quo de ipsis magis cōpungimur ac verecundamur, eo amplius tam culpa quàm pœna consumuntur: quo insuper ipsa plus magnipendimus, eo Deus ipsa minora diiudicat: & quantum ex ipsa peccatorum atque defectuum suorum consideratione se anima profundius deijcit & humiliat, eo coram Deo sublimior

limior fit. Multa proinde sunt, ex *Multa sunt*
 quibus peccata nostra enormitatem *peccata ag-*
 & grauitatem acquirunt. Primo, *grauantia.*
 propter maiestatem & sanctitatem
 eius, qui legem præceptaque dedit,
 quem peccando mortaliter propter
 inobedientiam spernimus, & inho-
 noramus. Venialiter autem pec-
 cando aliqualem ei irreuerentiam ex-
 hibemus, coram tam sancto immen-
 soque diuino Domino, non satis ti-
 moratè & syncerè conuersantes: in
 cuius cōspectu merito cum omni tre-
 more ac sollicitudine ambularemus,
 pauentes ne vel in modico immensi-
 tatem sanctitatis atque iustitiæ eius
 inhonoraremus. Secundum peccata
 nostra aggrauans est, ingratitude de
 beneficijs Dei. Quo enim ille plura
 nobis beneficia præstitit, eo magis ob-
 ligamur ipsum diligere: grauiusque
 peccamus non obediens, nec hono-
 rantes tam benignissimum ac libera-
 lissimum benefactorem. Tertium au-
 tem quod culpam aggrauat, est, quod
 toties ea peccata reiteramus. Vulne-
 ra nempe repetita durius lædunt, &
 difficilius sanantur. Sunt quoque aliæ
 causæ ac circumstatiæ multæ peccatū
 grauantes,

grauantes, vt quod ex proposito malū
 agimus, quod scientes viam iustitiæ,
 nihilominus iniuste fecimus, quod in
 sacris locis seu in diuinis laudibus
 mala cōmisim⁹, q̄ bona, vana inten-
 tione operati sumus. His igitur ritē
 pensatis, ponat se homo coram Deo
 suo in loco quieto seu opportuno,
 commemoretque peccata sua grauio-
 ra conscientiam magis mordentia: &
 illa secundum iam præacta magni-
 pendat & aggrauet, atque ex totis præ-
 cordijs dolens, dicat: Heu Deus crea-
 tor, quod infelix ego te summum &
 omnipotentem & immensæ sanctita-
 tis Dominum, sic irreuerenter offen-
 di, hoc & hoc peccatum, tibi in obedi-
 ens, teque contemnens effeci, tibi
 tam ingratus fui, toties hoc & illud
 repetui. Et si forte bonum aliquid fe-
 ci, proprium honorem & gloriā quæ-
 siui, non te solum intendi. Hęc dicens,
 compungatur & erubescat, seque hu-
 miliet, & diuinam misericordiam, be-
 neficia, & merita Christi rememorās,
 spem resumat, atque emendationem
 firmiter proponat, & pro posse pœnā
 sibi condignam infligat. Et reuera
 tāta est omnis peccati mortalis enor-
 mitas,

*Accusatio
 peccatoru.*

mitas, vt merito pro vno ac minimo tali, cunctis diebus vitæ nostræ, nos vsque ad puluerem, & sub brutis quoque humiliaremus, à contritionis dolore nunquam cessantes. Non tamen sit dolor iste semper continuus, sed frequens & opportunus. Sed & inde nos præsertim dolere & contristari debemus, quod post abnegationem mundi & ingressum cœnobij tam negligenter infructuoseque viximus, & cum tepore atque accidia opus Dei efficimus. Porro nisi in vera humilitate omne nostrum exercitium fundetur, omnisque inanis ac elata cogitatio penitus abiiciatur, vniuersum spiritualis structuræ ædificium cito cadet, & omnino peribit.

*De preparatione ad ministerium,
celebrationemq; missæ.*

Articul. XVII

Vm ad venerandum altare Dei, & sacratissimam atque diuinam mensam Christi proponis mi chare frater accedere, quatuor diligenti corde intende, Primo teipsum qualis sis. Secundo

do